

Sygn. akt VIII U 1733/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Patrycja Bogacińska-Piątek
Protokolant:	Iwona Sławińska

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2018 r. w Gliwicach

sprawy A. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania A. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 22 sierpnia 2017 r. **nr** (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu A. C. prawo do przeliczenia emerytury zgodnie z artykułem 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych począwszy od 1 sierpnia 2017 roku;

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz ubezpieczonego kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

Sygn. akt VIII U 1733/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 22 sierpnia 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu A. C. ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż nie przedłożył on żadnych nowych dokumentów potwierdzających wysokość osiągniętych wynagrodzeń dla celów ustalenia podstawy wymiaru świadczenia.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony wniósł o ponowne przeliczenie emerytury i ustalenie, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy niż 250%. W uzasadnieniu podniósł, iż 17 sierpnia 2018r. złożył ponowny wniosek o przeliczenie emerytury zgodnie z art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ponieważ odnalazł dokumenty w postaci świadectw ukończonych kursów, które przekładały się na uzyskiwane zarobki, wskazał

wynikające z przepisów dodatki płacowe, które mu przysługiwały oraz podał informacje o współpracownikach, którzy mogliby zeznawać jako świadkowie. Ubezpieczony wskazał, że organ rentowy niesłusznie nie uwzględnił tych wniosków i odmówił mu prawa do przeliczenia emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony A. C. urodził się w dniu (...)

Ubezpieczony od (...) jest uprawniony do emerytury górniczej. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął wynagrodzenie z okresu od stycznia 1985r. do grudnia 1988r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury wyniósł 395,75% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Ubezpieczony po nabyciu prawa do emerytury podjął zatrudnienie od 1 marca 1995r.

W dniu 3 lutego 2016r. ubezpieczony wniósł o przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Decyzją z 15 lutego 2016r. (...) Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu przeliczenia emerytury w oparciu o wnioskowany przepis, gdyż nowo wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł mniej niż 250%, tj. 238,36%.

Ubezpieczony, nie zgadzając się z ww. decyzją, wniósł odwołanie.

Prawomocnym wyrokiem z 13 czerwca 2016r., sygn. akt VIII U 541/16, Sąd Okręgowy w Gliwicach oddalił odwołanie ubezpieczonego.

W dniu 17 sierpnia 2017r. ubezpieczony złożył kolejny wniosek o przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Do wniosku dołączył kopie świadectw ukończonych kursów oraz podał adresy świadków.

Zaskarżoną decyzją z 22 sierpnia 2017r. (...) Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wskazując, iż ubezpieczony nie przedłożył żadnych nowych dokumentów potwierdzających wysokość osiągniętych wynagrodzeń dla celów ustalenia podstawy wymiaru świadczenia.

Sąd ustalił, iż w okresie od 1 czerwca 1966r. do 26 lipca 1993r. ubezpieczony był zatrudniony w KWK (...) w Z.. Początkowo pracował jako młodszy fachowiec pod ziemią. W okresie od 25 października 1966r. do 3 listopada 1968r. odbywał służbę wojskową. Od 3 grudnia 1968r. do 31 grudnia 1968r. ubezpieczony był zatrudniony na stanowisku młodszego elektromontera pod ziemią, a od 1 stycznia 1969r. do 31 grudnia 1969r. na stanowisku wykwalifikowanego elektryka pod ziemią. W okresie od 1 stycznia 1970r. do 31 lipca 1979r. pracował jako elektryk urządzeń górniczych pod ziemią, od 1 sierpnia 1979r. do 31 maja 1982r. jako dozorca oddziału urządzeń elektrycznych dołowego pod ziemią, natomiast od 1 czerwca 1982r. do 26 lipca 1993r. jako sztygar zmianowy oddziału urządzeń elektrycznych dołowego pod ziemią.

Ustalono, że nie zachowała się dokumentacja płacowa sprzed 1979r.

Sąd ustalił, że ubezpieczony w okresie od 1 września 1975r. do 30 kwietnia 1977r. uczęszczał do technikum zawodowego w formie wieczorowej, uzyskując tytuł technika elektryka. W tym czasie, z uwagi na naukę w szkole, pracował na trzecią zmianę (zmiana C) w KWK (...). Ustalono, że w marcu 1972r. ubezpieczony ukończył kurs elektromontera górniczego, a w maju 1973r. kurs dozoru elektrycznego.

Na podstawie zeznań świadków i przesłuchania odwołującego Sąd ustalił, że odwołujący pracował na 3 zmiany i przez 3 niedziele w miesiącu. Ustalono również, że ubezpieczony od zawarcia związku małżeńskiego, tj. od 31 marca 1970r., pobierał deputat węglowy w wymiarze 8 ton, a od 1975r. również dodatek do wynagrodzenia z Karty Górnika.

W oparciu o zgromadzone dowody Sąd ustalił rodzaj uzyskiwanych przez ubezpieczonego dodatków do wynagrodzenia zasadniczego w latach 1974 – 1978 i zobowiązał pełnomocnika ubezpieczonego do wyliczenia wynagrodzeń ubezpieczonego za lata 1974 – 1978.

W piśmie z 7 maja 2018r. pełnomocnik ubezpieczonego wyliczył zarobki ubezpieczonego za lata 1974 – 1978, biorąc pod uwagę wynagrodzenie zasadnicze, dodatek za 3 niedziele w każdym miesiącu, Kartę Górnika, dodatek nocny, dodatek za II zmianę oraz deputat węglowy. Obliczony przez pełnomocnika ubezpieczonego z 20 najkorzystniejszych lat z całego okresu zatrudnienia, zgodnie z przepisem art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. lat 1974 – 1993, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 260,88%.

W piśmie z 7 czerwca 2018r. organ rentowy wskazał, że nie zgadza się z wyliczeniami pełnomocnika odwołującego, w szczególności z doliczeniem w okresie 1974 – 1978 dodatku za niedziele, dodatku nocnego i dodatku za II zmianę, gdyż z zachowanej dokumentacji nie wynika, że ubezpieczony miał prawo do tych dodatków w podanej wysokości. Jednocześnie (...) Oddział w Z. dokonał własnych wyliczeń zarobków ubezpieczonego w latach 1974 – 1978, uwzględniając wynagrodzenie zasadnicze, Kartę Górnika i deputat węglowy. Obliczony przez organ rentowy z 20 najkorzystniejszych lat z całego okresu zatrudnienia, zgodnie z przepisem art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. lat 1974 – 1993, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 251,04%.

Na podstawie powyższych obliczeń pełnomocnika ubezpieczonego i organu rentowego Sąd ustalił, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ubezpieczonego z 20 najkorzystniejszych lat z całego okresu zatrudnienia, tj. lat 1974 – 1993, przekracza 250%.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta organu rentowego, akta osobowe ubezpieczonego z KWK (...), akta tut. Sądu o sygn. VIII U 541/16, zeznania świadków A. M. (nagranie z rozprawy z 13 kwietnia 2018r. min. 6:50 i n. k.33), J. W. (nagranie z rozprawy z 13 kwietnia 2018r. min. 14:53 i n. k.33), przesłuchanie odwołującego (nagranie z rozprawy z 13 kwietnia 2018r. min. 27:13 i n. k.33) oraz obliczenia pełnomocnika odwołującego w piśmie z 7 maja 2018r. i obliczenia organu rentowego w piśmie z 7 czerwca 2018r.

Zebrany materiał dowodowy Sąd uznał za kompletny i wystarczający do poczynienia ustaleń faktycznych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że ubezpieczony od 1993r. jest uprawniony do emerytury górniczej, obliczonej w oparciu o wynagrodzenie z okresu od stycznia 1985r. do grudnia 1988r., gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury wyniósł 395,75% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Przedmiotem sporu jest wysokość emerytury ubezpieczonego. Ubezpieczony złożył w dniu 17 sierpnia 2017r. wniosek o ponowne przeliczenie emerytury, a zaskarżoną decyzją z 22 sierpnia 2017r. (...) Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wskazując, iż ubezpieczony nie przedłożył żadnych nowych dokumentów potwierdzających wysokość osiągniętych wynagrodzeń dla celów ustalenia podstawy wymiaru świadczenia.

Zgodnie z art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2018r., poz. 1270 ze zm.) w sprawie zakończonej prawomocną decyzją organ rentowy, na wniosek osoby

zainteresowanej lub z urzędu, uchyła lub zmienia decyzję i ponownie ustala prawo do świadczeń lub ich wysokość, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość.

W toku postępowania przed tut. Sądem odwołujący za pomocą przedłożonych dokumentów potwierdzających odbyte kursy, które przekładały się na uzyskiwane zarobki, świadków oraz własnych zeznań wykazał uzyskiwane dodatki do wynagrodzenia zasadniczego w latach 1974 – 1978.

W związku z powyższym Sąd zobowiązał pełnomocnika odwołującego oraz organ rentowy do wyliczenia zarobków ubezpieczonego w latach 1974 – 1978 i przeanalizowania przedmiotowej sprawy pod kątem art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd wskazuje, iż ustawą z dnia 5 marca 2015r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015r. poz. 552) wprowadzono z dniem 1 maja 2015r. zmiany w przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodając m.in. art. 110a.

Zgodnie z treścią art. 110a ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%. Zgodnie z ust. 2 ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz.

Należy podkreślić, że art. 110a znajduje zastosowanie do przeliczenia emerytur przyznanych na starych zasadach, tj. obliczonych w myśl art. 53 ustawy emerytalno-rentowej, gdzie bezpośredni wpływ na wysokość świadczenia ma kwota bazowa oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia.

Bezspornie ubezpieczony pobiera emeryturę obliczoną na starych zasadach. Bezspornie również ubezpieczony kontynuował zatrudnienie po przyznaniu świadczenia.

Zobowiązany przez Sąd pełnomocnik odwołującego wyliczył zarobki ubezpieczonego za lata 1974 – 1978, biorąc pod uwagę wynagrodzenie zasadnicze, dodatek za 3 niedziele w każdym miesiącu, Kartę Górnika, dodatek nocny, dodatek za II zmianę oraz deputat węglowy. Obliczony przez pełnomocnika ubezpieczonego z 20 najkorzystniejszych lat z całego okresu zatrudnienia, zgodnie z przepisem art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. lat 1974 – 1993, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 260,88%.

(...) Oddział w Z. dokonał własnych wyliczeń zarobków ubezpieczonego w latach 1974 – 1978, uwzględniając wynagrodzenie zasadnicze, Kartę Górnika i deputat węglowy. Obliczony przez organ rentowy z 20 najkorzystniejszych lat z całego okresu zatrudnienia, zgodnie z przepisem art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. lat 1974 – 1993, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 251,04%, a zatem również przekroczył 250%.

Art. 110a ustawy znajdzie zatem zastosowanie do ubezpieczonego, który spełnił wymagane w nim przesłanki.

Mając na uwadze powyższe, Sąd – na mocy (...) § 2 k.p.c. – zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu A. C. prawo do przeliczenia emerytury zgodnie z artykułem 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych począwszy od 1 sierpnia 2017r., tj. od miesiąca złożenia wniosku.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. oraz § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r., poz. 1804).

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek